

Arrest

nr. 219 328 van 2 april 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. CLUYSE
Walbosdreef 4
9070 DESTELBERGEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 juni 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. CLUYSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, van Turkse nationaliteit, kwam op 9 november 2005 het grondgebied binnen. Hij was in het bezit van een studentenvisum met het oog op studies aan de Universiteit Gent.

1.2. Van 30 maart 2006 tot 30 juni 2009 was verzoeker in het bezit van een arbeidskaart C als student. Van 1 augustus 2009 tot 31 juli 2010 was hij in het bezit van een arbeidskaart B als hogeschoolde.

1.3. Verzoeker diende op 23 september 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen, conform artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 28 juli 2010 geweigerd en op 9 februari 2011 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.4. Een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd op 11 december 2017 onontvankelijk verklaard. Hij werd hiervan in kennis gesteld op 7 februari 2018, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers beroep tegen deze beslissingen werd verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met nr. 208 952 van 6 september 2018.

1.5. Op 30 juni 2018 werd ten aanzien van verzoeker een administratief rapport n.a.v. illegaal verblijf opgesteld. Er werd hem diezelfde dag een bevel om het grondgebied met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven (bijlage 13septies), evenals een inreisverbod voor 2 jaar (bijlage 13sexies). Deze laatste beslissing is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"(...)

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: D.

voornaam: I.

geboortedatum; 03.11.1968

geboorteplaats: X.

nationaliteit; Turkije

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassend, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 30/06/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vernielde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11 §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat

- *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- *2° een vroeger® beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van dat hem betekend werd op 9.02.2011 en 7.02.2018 Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene werd gehoord op 29/06/2018 door de politiezone van Gent en verklaart dat hij in 2005 als student naar België is gekomen. De betrokkene wenst In België een leven op te bouwen. De betrokkene vond werk als bediende bij E. De betrokkene verklaart dat hij heeft geen medische problemen heeft en geen partner of kinderen die In België verblijven.

Er is geen verdere informatie in het administratief dossier.

Bijgevolg heeft de gemachtigde Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel. (...)

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“2.1. Eerste middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, de artikelen 62, 74/11, 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de algemene rechtsbeginselen, in casu schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

2.1.1. Met betrekking tot het opleggen van het inreisverbod

1.

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw.:

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het inreisverbod enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat voor het vertrek geen enkele termijn is toegestaan, een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd en verzoeker een risico vormt op onderduiken.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met het privé-en gezins- en familieleden van verzoeker in België conform artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit inreisverbod.

Immers, verweerder is genoegzaam op de hoogte van het feit dat verzoeker ondertussen al 13 jaar in België verblijft en in de Belgische samenleving geïntegreerd is.

Dat verweerder op de hoogte is van het feit dat verzoeker reeds 13 jaar in België verblijft en alhier onmiddellijk aan de slag kan.

Dat het inreisverbod geen verdere motivering geeft waarom het absoluut noodzakelijk is dat aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd, temeer daar verzoeker ondertussen al 13 jaar in België verblijft en in de Belgische samenleving geïntegreerd is en alhier onmiddellijk aan de slag kan.

Dat geen enkele motivering wordt gegeven waarom het in concreto absoluut noodzakelijk is om een inreisverbod op te leggen, noch rekening wordt gehouden met zijn langdurig verblijf in België, zijn familieleden en mogelijkheid tot tewerkstelling in België en zijn integratie in de Belgische samenleving.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van de artikelen 74/11 en 74/13 Vw.

2.

Dat de bestreden beslissing als motivering voor de afgifte van een inreisverbod stelt dat verzoeker een risico vormt op onderduiken en verzoekers gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de Belgische samenleving.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Dat daarbij de motivering

afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat de noodzaak voor het afleveren van het inreisverbod dan ook op een stereotype wijze gemotiveerd werd, nu nergens in de beslissing verwezen wordt naar het concrete dossier van verzoeker, met name het langdurig verblijf van verzoeker in België en zijn gezins- en familieleden in België.

Dat " vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn".

Dat in casu de motivering voor de afgifte van het inreisverbod met een stereotype, geijkte en eenvoudige formulering werd gemotiveerd en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De vaststelling dat verzoeker een risico vormt op onderduiken kan geenszins als een afdoende motivering beschouwd worden.

Verzoeker verblijft reeds 13 jaar ononderbroken in België en heeft aanvragen tot regularisatie van zijn verblijf ingediend.

Geenszins kan dan toch gesteld worden dat er sprake is van een risico op onderduiken.

2.1.2. Met betrekking tot de duur van het inreisverbod

1.

Dat, overeenkomstig artikel 74/11 §1, eerste en tweede lid Vw., een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd en dit voor een periode van maximum 3 jaar.

Dat het inreisverbod dus een termijn kan inhouden van 1 dag tot 3 jaar, waarbij rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

Verweerder beschikt dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van de termijn van 2 jaar.

Dat in casu een inreisverbod voor 2 jaar aan verzoeker wordt opgelegd met als motivatie dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten.

Dat het inreisverbod dan ook niet op een afdoende manier motiveert waarom aan verzoeker een inreisverbod voor 2 jaar dient te worden opgelegd en hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

Immers, conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° Vw., kan een inreisverbod van maximum drie jaar worden opgelegd 'indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd' en wordt, overeenkomstig het eerste lid, de duur van het inreisverbod vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook een termijn van 2 jaar moet worden opgelegd.

Het letterlijk vermelden dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat vroegere beslissingen tot verwijdering niet werden uitgevoerd, vormt geen motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, noch een verwijzing naar specifieke omstandigheden van het geval (RvV, 3 mei 2016, nr. 167.113).

Bovendien werd evenmin aangetoond dat hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

2.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd.

Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat verzoeker reeds langdurig in België verblijft en in de Belgische samenleving geïntegreerd is,...

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de elementen in het dossier van verzoeker eenvoudigweg worden genegeerd, zodat er sprake is van een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.1.2. In het eerste onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), zoals omgezet in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Hij voert aan dat geen rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker al 13 jaar in België verblijft en in de samenleving geïntegreerd is. Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, zoals omgezet in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, houdt in dat bij de tenuitvoerlegging van de richtlijn rekening moet worden gehouden met het belang van het kind, het familie- en het gezinsleven, de gezondheidstoestand en het beginsel van non-refoulement. *In casu* motiveert de bestreden beslissing dat verzoeker op 29 juni 2018 door de politie van Gent werd gehoord en dat hij verklaarde in 2005 als student naar België te zijn gekomen. Hij verklaarde ook geen medische problemen te hebben en geen partner of kinderen te hebben die in België verblijven. Verzoeker betwist deze elementen op zich niet, noch voert hij elementen aan waaruit kan blijken dat ten onrechte werd vastgesteld dat hij geen gezins- of familieleden had. In de bestreden beslissing werd aldus rekening gehouden met de elementen vernoemd in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker aanvoert dat er geen risico op onderduiken is, kan een dergelijk motief niet worden gelezen in de bestreden beslissing. In de mate verzoeker aanvoert dat er in het huidige geval kon worden afgezien van het opleggen van een inreisverbod, merkt de Raad op dat artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van “maximum” drie jaar op te leggen “indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan” (RvS 18 december 2013, nr. 225.871). Nu de grondslag van het thans bestreden inreisverbod ligt in artikel 74/11, tweede lid, 1° en 2°, van de vreemdelingenwet, kan de verzoeker dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de verweerder een inreisverbod kan opleggen, maar dat hij hiertoe niet verplicht is. Waar verzoeker aanvoert dat om humanitaire redenen moest worden afgezien van het bevel om het grondgebied te verlaten, toont verzoeker niet aan dat op grond van het enkele feit dat hij op het grondgebied is gebleven nadat zijn wettig verblijf is verstreken en geen gevolg heeft gegeven aan eerdere terugkeerbesluiten, de verwerende partij kennelijk onredelijk zou zijn geweest door de humanitaire clause niet toe te passen.

In het tweede onderdeel voert verzoeker aan dat onvoldoende werd gemotiveerd waarom het inreisverbod twee jaar bedraagt. Verzoeker zet uiteen dat verweerder over een discretionaire bevoegdheid beschikt wat betreft het bepalen van de geldigheidsduur van het inreisverbod en dat hij, conform artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, met de specifieke omstandigheden van elk geval rekening moet houden bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod. Hij maakt evenwel niet aannemelijk dat verweerder geen rekening zou hebben gehouden met deze bepaling door te stellen dat verweerder zijn “situatie” niet nader heeft uiteengezet in de bestreden beslissing.

Er moet ook worden benadrukt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet aan de verweerder op zich geen formele motiveringsplicht oplegt en strikt genomen evenmin bepaalt dat verweerder een “evenredigheidstoets” dient door te voeren. Voormeld artikel stelt enkel dat verweerder rekening moet houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, wat impliceert dat verweerder in aanmerking moet nemen dat in bepaalde situaties – zoals in het geval de betrokken vreemdeling zijn gezinsleden in het Rijk verblijven en hij dus van hen wordt gescheiden – een inreisverbod verstrekken kan gevolgen hebben. Waar verzoeker aanvoert dat werd nagelaten rekening te houden met de lange duur van zijn verblijf in België, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing wel degelijk vermeldt dat verzoeker in België verblijft sedert 2005, maar dat hij geen gevolg geeft aan eerdere verwijderingsbesluiten. Verzoeker betwist niet dat niet werd voldaan aan de terugkeerverplichting. Verzoeker blijft eveneens in

gebreke om enige toelichting te geven met betrekking tot zijn concrete situatie dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met zekere elementen bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Er werd een inreisverbod van twee jaar opgelegd, hieruit blijkt dat de verwerende partij de duur van het inreisverbod heeft gemoduleerd naar de situatie van verzoeker en geenszins “quasi automatisch” de maximumtermijn heeft opgelegd. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze duur kennelijk onredelijk is.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“2.2. Tweede middel : schending van artikel 8 van het Europees Verdrag inzake de rechten van de mens

1.

Dat verzoeker in België een privé-en familieleven heeft opgebouwd.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM, sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

2.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

3.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers verzoeker woont al lange tijd in België en heeft alhier zijn leven opnieuw opgebouwd.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM

in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

4.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefte doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het privé- en gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing voldoende rekening werd gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoeker in België, waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet

zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker (en hierdoor ook haar levenspartner en haar kinderen) erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM."

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een beschermenswaardig familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een beschermenswaardig privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker haalt geen elementen aan die betrekking hebben op het gezins- of familieleven. *In casu* beroept de verzoekende partij zich ook op een schending van haar recht op het privéleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Hij voert aan dat hij reeds dertien jaar in België verblijft en verschillende sociale contacten heeft opgebouwd. In zijn verzoekschrift preciseert hij niet waaruit deze sociale contacten bestaan en hoe intens ze zijn. Ook brengt hij hiervan geen begin van bewijs bij.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het privéleven, veronderstelt het bestaan van een privéleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Artikel 8 van het EVRM definieert de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven' niet, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden.

De verzoekende partij concretiseert op geen enkele wijze de sociale, persoonlijke of economische bindingen die hij hier zou hebben opgebouwd. Hij toont bijgevolg niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen en niet als "gewone" sociale relaties kunnen worden beschouwd (cf. EHRM 23 juni 2008, *Maslov t. Oostenrijk*, §63). Een beschermenswaardig privéleven wordt niet aangetoond. De verzoekende partij maakt dan ook hier niet aannemelijk dat de verwerende partij in het kader van een belangenafweging moest onderzoeken of er in hoofde van de Belgische overheid een positieve verplichting bestaat om haar op het grondgebied te laten verblijven zodat zij haar recht op eerbiediging van het privéleven alhier kan handhaven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt derhalve niet.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. VERHAERT